

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα χίλια κι' ἐνιακόσα,
ὅλο γὰρ τὴν Ἀνθρώποι θὰ περνοδὶν' ἡ γλῶσσα.

Ἰουλίου τριάντα
καὶ σπουδαῖα συμβάντα.

Χίλια κι' ἑκατὸν ὀγδονταένα,
καὶ χίλια Ρωμῆων ξεβιδωμένα.

**Μοῦσα πολὺπαθη θρηνεῖ
τοῦ Κανελλέδη τὴν θανή.**

Πόθοι ψυχῆς ἀκούραστης κι' ὄνειράτα τοῦ Πέτρου
ἐγίναν τώρα στέφανα τοῦ νεκρικοῦ φερέτρου.

Καιρὸς ἐσώριασε φωλιαῖς,
ποῦ τῆς ἀναζητοῦν,
τόσαις ἐνθύμητες παληαῖς
ἀξέχασταις πετοῦν,
καὶ Φῆμη καλλικέλαδ' ἵστην πλάκα τοῦ θανάτου
μ' ὄνειροπλόκων δάκρυα χαράζει τὸ νομά του.

**Ἡ τραγικὴ
Κυριακὴ.**

Μεγάλα τὰ χέρια,
μεγάλο τὸ φρόνημα...
πηρύνει, μαχαίρει,
ποιὸς ἔχει γι' ἀκόννημα.

Πυγμαῖς θυμωμέναις,
πυγμαῖς σιχωμέναις
γανόνουν καὶ πάλι
τὸ κάθε κεφάλι.

Μὲ βρόντους ἠχοῦντας
ἐχθροὺς ἐλλοχοῦντας
τοὺς πιάνουν τρομάραις.

Τί φοίη, τί τρόμος,
τὸ κράτος, ὁ νόμος,
παληκὶς σαχλαμάραις.

Ἀπὸ θηρία
πυγμὴ μᾶς σώζει,
κι' ἐλευθερία
παντοῦ δεσπόζει.

Σπασμέναις μύραις,
ῥηλά μαγκούραις,
ἔξω κουμπούραις.

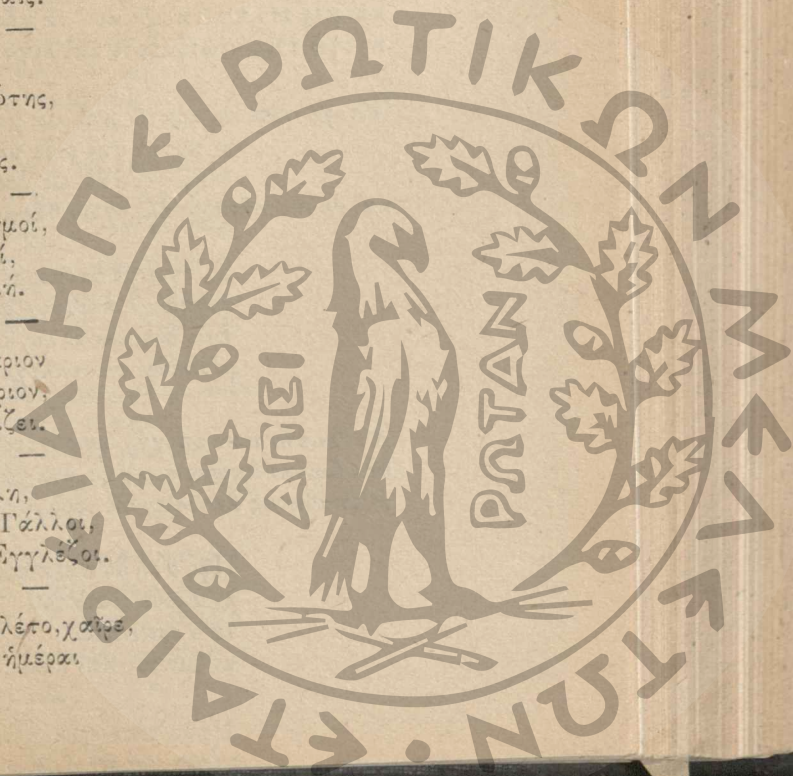
Ἐλευθερία
καὶ φόβος πρώτης,
δυσεντερία
κι' εὐκοιλιάτης.

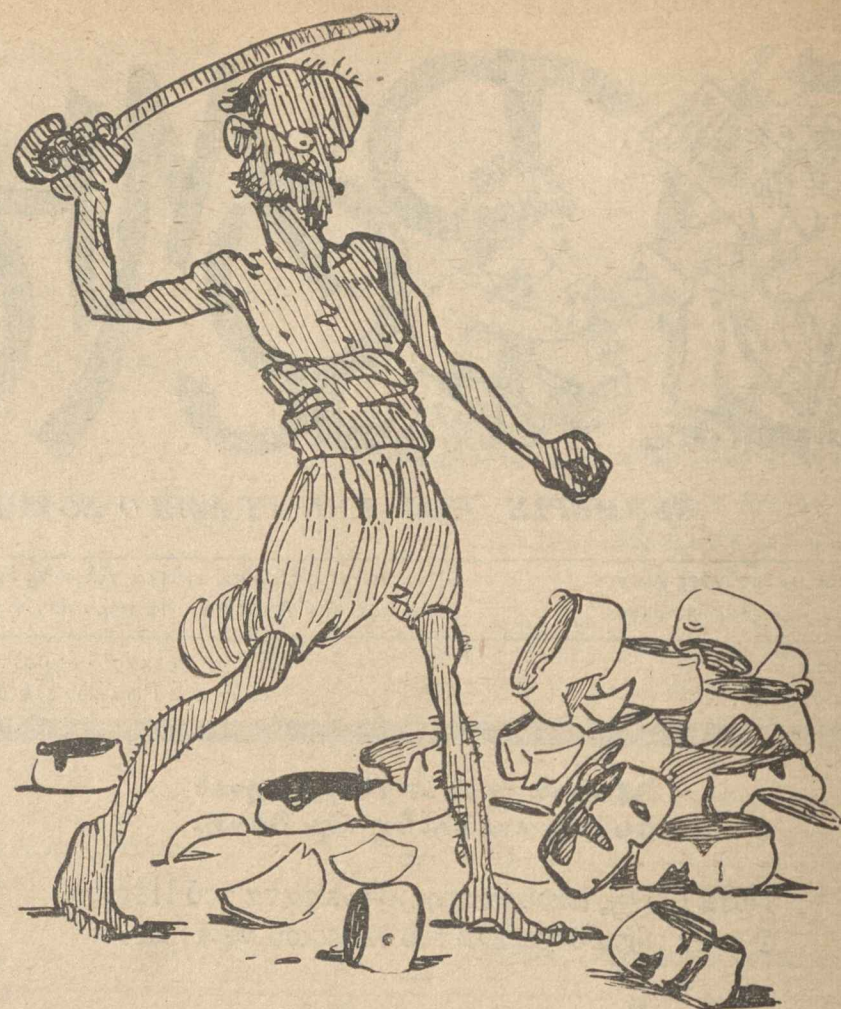
Ἐμπρὸς βρυγμοί,
πίσω τριγμοί,
παντοῦ πυγμή.

Κράτος μακάριον
μὲ Καγκελάριον,
ὅπου δὲν παίζει.

Ἰσχύς μεγάλη,
ποῦ τρέμουν Γάλλοι,
τρέμουν κι' Ἑγγλεῖς.

Χαῖρε, Περικλέτο, χαῖρε,
ἀνορθώσεως ἡμέραι.

Ἡ διάσημος Πυγμή μέ τσουκάλαις πολεμεῖ.

μὰς ὑπόσχονται πολλὰ
καὶ παντοειδῆ καλὰ.

Τί γεγονόςτα κατ'αὐτάς παράποτε μεγάλα,
κι' ἐγὼ καὶ μένε Περικλῆ, τὸ βᾶζω στή φευγάλα,
καὶ κρύβομαι περίτρομος μέσα σ' ἀφοδευτήρια,
κι' ἐκείθεν στήν' Ἀνθρώπων τονίζω νικητήρια.

Καὶ ψάχνουν ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ πολίτας, Περικλέτο,
μήπως εὐροῦν ἀπάνω των ρεβόλβερ ἢ στιλέτο.
"Ὅπλα σὲ μέλη κρύφια καὶ φανερά ζητοῦν,
μὰ καὶ σ' ἐμένα ρίχνονται, ποῦ πάνοπλος φρυάττω,
καὶ μες σ' τὸ πανταλόνι μου τὰ χέρια των βουτοῦν,
κι' ἐγὼ τοὺς λέω: ψάξτε καὶ λίγο παρακάτω.

"Ετυχε τότε νὰ κρατῶ καὶ μὰ μικρὴ θανάγια,
κι' αὐτὴν τὴν εἶδε βλοσυρὸς
ἓνας τῆς τάξεως φρουρός,
καὶ μοῦπε: κάποιος ἐλλοχῶν θάσαι καὶ σύ, κανάγια.

Κι' ἐγὼ, τὸ στόμα τὸ θρασύ,
τοῦπα μὲ πειθαρχίαν:
ἄμμ, δὲν μὰς ἐλλοχεῖ καὶ σὺ
μ' αὐτὴν τὴν ἐλλοχείαν;

Αὐτὴν τὴν νέαν ἐποχὴν ὑμνοῦντες τὴν αἰδίου
δὲν ἄφιναν ἀπάνω σου μήτ' ἓνα κἄν ριπίδιον,
κι' ἐπάθαινες ἀκούσιον ἐκ τρόμου ριπιτίδιον.

Πᾶς σ' τὴ δουλειά σου
κι' ἀκούεις: στάσου
νὰ σ' ἐρευνήσω
κι' ἐμπρὸς καὶ πίσω.

Πάψε τὰ λόγια,
γυναὶ καὶ πλάνα...

ἂ ρέστο, μπόγια,
μέσα, κανάγια,

Μὲ νομίζουν ἐλλοχοῦντα,
τὴν πυγμὴν ἀνησυχοῦντα,
καὶ μοῦ δίνουν κοντακιάς,
φάπαις καὶ κατραπακιάς.

Νόμος καὶ πυγμή καὶ κράτος,
τρεῖς δυνάμεις ἀοράτως
κάθε στόμα τώρα κλείνουν
καὶ τὸν ἀφαλό σου λύνουν.

Τί γίνεται, θρὲ Περικλῆ, μ' αὐτάς τὰς ἀνορθώσεις!...
τὴν ἔρευναν τὴν αὐστηρὰν καθεὶς τὴν καμαρώνει,
καὶ σούρχεται νὰ βῆγῃς γυμνὸς γιὰ νὰ τοὺς διαιώσῃς
πὼς δὲν κρατεῖς ἀπάνω σου μήτε Κολοκοτρώνη.

"Στοὺς καιροὺς τῆς ἡσυχίας,
στοὺς καιροὺς τῆς πειθαρχίας,
ὁ καθεὶς γυμνὸς ἀς βῆγῃ.

Σούτ, κανέναν τσιμουδιά,
κι' Ἀνορθώσεως, παιδιά,
ροδοδάκτυλος αὐγῇ.

Κράτος τοῦ νόμου φοβερὸν, ποῦ πάντα δοῦξέ τοι
κράτος τοῦ νόμου φοβερὸν, ποῦ τὸ δοῦξέ τοι ὅλοι,
καὶ μες σ' τὸ πανταλόνι μου τὸ νοιώθω, Περικλέτο,
νὰ ψάχνῃ καθὼς πάντοτε γὰρ κάμω καὶ πιστόλι.

Κράτος τοῦ νόμου φοβερὸν, ποῦ διώχνει σ' τὸ μενούτο
τῶν ἐλλοχοῦντων φάσμα καὶ τοῦ Μακρό τοῦ Βαγγέλια,
κράτος τοῦ νόμου φοβερὸν, ποῦ σὰν μοῦ λέν γὰρ τούτο
θαρεῖ πὼς τρώγω βαθρακοὺς κι' ὠμούς γυμνοαλλοχῶν.

Τὸν ψάχνουν δρό φρουροὶ μήπως ὀπλοφορῇ.

Κράτος φοβερὸν τοῦ νόμου... ξεκαρδίζομαι σ' τὰ γέλια...
κράτος φοβερὸν τοῦ νόμου καὶ τρελλοῦ παπᾶ Βαγγέλια.
Κράτος φοβερὸν τοῦ νόμου, ποῦ τὰ μούτρα μας κερώνει,

καὶ μεγάλη συμφορὰ
σ' ἓνα κι' ἄλλον φουκαρά,
ποῦ δὲν ἔχει μήτε θεία, μήτε μπάρμπα σ' τὴν Κορώνη.

"Ὅταν ἐκείνης τῆς πυγμῆς δοξολογῇς τὸν κύριο
συμφῶνως μὲ τὸ Σύνταγμα κάνεις συλλαλητήριο,
ἀλλ' ὅταν λὲς πὼς κι' ἡ πυγμαῖς πολὺ μὰς κοκορεῦνται
τότε συλλαλητήρια ρητῶς ἀπαγορεύονται.

"Ἄρτι μὲν ἔπαυσα φοιτῶν εἰς τὰ Διδασκαλεῖα,
ποῦ τῶν Ρωμηῶν μ' ἐδίδαξαν τὰ τόσα μεγαλεῖα,
μὰ πάντοτε καὶ σήμερα κυττάζω καὶ σ' τὴν πράξι
ὅτι μὲ κάθε Σύνταγμα καινούριο καὶ παλιό
καθένας νόμος λειτουργεῖ μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ,
κι' ἡ Ρωμηοσύνη γίνεται τοῦ νόμου τὸ Σχολεῖο.

Τάγματα, Συντάγματα, καὶ σπουδαῖα πράγματα.

Π.—Κι' ἐγὼ τοὺς ἐλλοχοῦντας κτυπῶν τοὺς ἀνιέρους
ἀπεμονώθην ἔντρομος εἰς ἀπομονωτήρια,
κι' ἐκείθεν φιλελεύθερος πρὸς τοὺς φιλελεύθερους
ἀπὸ καρδίας ἔστειλα θερμὰ συγχαρητήρια.

Ἀπὸ Πάτρα καὶ Χαλκίδα στρατεύμα μεγάλο φθάνει,
κι' ἓνας κι' ἄλλος σταματᾷ
καὶ περίεργος ῥωτᾷ:
μή σ' τὰ σύνορα καὶ τοῦτο φεύγῃ γιὰ τὸν Κοντογιάνη;

Μὲ γδούπους, μὲ δρόμους
στρατὴς προχωρεῖ,
πλατεῖαις καὶ δρόμους
γεμίζουν φρουροί.

Εὐπνήσετε, χυῖνοι
φυλῆς αἰδίου,

στρατὴς παραλαύνει
σ' τὸν δρόμον Σταδίου.

Πὼς τόση πληθώρα;
πὼς τόση σπουδή;
μὴ τάχα καὶ τώρα
τραβᾷ σ' τὸ Γουδί;

Πέφτουν ἐλλοχοῦντων τείχη,
καὶ μὰς ἀφουπνίζουν ἤχοι
καὶ σάλπιγγων καὶ τυμπάνων.

Ραπατάου ραπατοῦ,
ἐκστρατεία τοῦ Στρατοῦ
κατὰ τῶν ἰσοτεφάνων.

Ἡ Στρατὸς νικᾷ
μὲ πολέμου μένος,
κι' ἄλλὰ δαλικά
διοργανωμένους.

Ἀσκηθεὶς μ' ἀσκήσεις θεωρητικὰς
κι' ἔτοιμος γιὰ μάχη,
ἔρχεται μ' ἀσκήσεις τώρα πρακτικὰς
σ' τὴν δικὴν μὰς μάχη.
Τρόπιο καινούριο θειαιμθευτικό...
κρίμα ποῦ δὲν ἦλθε καὶ τὸ Ναυτικό.

Τί δουλειὰς μὲ φούνταις
εἴχαμε καὶ πάλι...
κρύβοντ' ἐλλοχοῦντες
κι' ἀπ' ἐδῶ πᾶν κι' ἄλλοι.

Τὸ πᾶν ὁ νόμος ἀπειλεῖ,
καὶ νομοκράτορες πολλοὶ
τοῦ μέλπου νικητήρια,
κι' ἐφημερίδων, Φασουλῆ,
φρουραῖται πιεστήρια.

Βλέπω ν' ἀπολιθώνονται
τὰ λείψανα τῆς πτώσεως,
καὶ ρόπαλ' ἀνορθώνονται
χάριν τῆς Ἀνορθώσεως.

Μὰ δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί νὰ κάνω,
τί τρομάρα παντοῦ περισσή...
οὐρανὸς γαλανὸς ἀπὸ πάνω,
κι' ἔναι κι' ἄλλος μοῦ λένει: τίς εἶ;

Τὸν κλεινὸν τῆς Παιδείας ἀστέρα
τὸν κυττῶ' στὰ λουτρὰ τοῦ Βισσύ,
κι' ἐγὼ βλέπω πυγμαῖς ἐδῶ πέρα,
κι' ὅπου πάω μοῦ λένει: τίς εἶ;

Χωροφύλακες φθάνουν ξιφῆρεις
καὶ με ψάχνουν με χέρι θρασύ,
Φιλελεύθεροι τρέχουν φρενήρεις
καὶ με ξύλα μοῦ λένει: τίς εἶ;

Ἀνορθώσεις ὕμνῳ τῆς πατρίδος,
ποῦ τῆς ψάλλεις πολλάκις καὶ σύ,
καὶ Στρατὸς ἐκ Πατρῶν καὶ Χαλκίδος
με ταμποῦρα μοῦ λένει: τίς εἶ;

Γελά σου γελά σου, Λευτέρη, φωνάζω,
ποῦ δὲν βάζεις νερό' στὸ κρασί,
ποῦ καινούριο μᾶς ἔκανες κᾶζο,
κι' ἐρωτᾷς τὸν καθένα: τίς εἶ;

Μιὰ χαρὰ' στῆς Εὐρώπης καὶ τώρα
ραχατεύουν τιτλοῦχοι χρυσοῖ,
κι' ἐγὼ ψήνομ' ἐδῶ μὲς' στὴν ψώρα,
καὶ ψειρῆδες μοῦ λένει: τίς εἶ;

Ἐνθεν κάκειθεν ἔτρεχε πεζοῦρα καὶ καβδάλια,
βροντῶντας πάλαι κεραυνοὺς ὁ Ζεὺς ἀπὸ ψηλά,
κι' ὅπως ἀκοῦς νὰ βράζουνε ρεβίθια' στὴν τσουκάλια,
ἔτσι καμπόσοι βράζανε γι' αὐτὸν τὸν Τσουκαλά.

Τί φοβερὰ Κυριακή,
ὅπου θὰ μείν' ἱστορική.

Κι' ἔξω τὸν νόμον ἐξυμνοῦν τὸν ἀναστηλωθέντα,
μὰ κάτι κουτομώδες καὶ βλάκες με πατέντα
δὲν ξέρω πῶς θυμῆθησαν τῆς Σάμου τὸν Κοπάση,
κι' ἐγὼ τοὺς εἶπα τότε:
καλοὶ μοῦ πατριῶται,
κι' αὐτὸς γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι καλῶς νὰ μᾶς κοπάσῃ.

Κατόπιν τούτων, Φασουλῇ, πολεμικῶν θριάμβων,
ὅπου τὸ θάμβος προκαλοῦν πατριωτῶν ἐκθάμβων,
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς θὰ πάη' στὰς Καλάμας
νὰ πῇ πῶς δὲν στεκόμαστε καθόλου' στὰ καλὰ μας.

Φ. — Χόρευε, Πατρίδα μάννα,
Συνταγματῶν μαλαγάννα,
ποῦ πολλῶν χαλᾷς τὰ πιάνα.

Ἔχεις Σύνταγμα καινούριο στήριγμά σου κι' ἀποκοῦμι,
τὰ παλὰ Συντάγματα' ἄστα,
καὶ τραγοῦδα τὸ γιγαροῦμι
κι' ὅλα τὰ κεφάλια σπάστα.

Τὸ νὰ σπᾷς Ρωμηὼν κεφάλια τῶ γράψε τὸ ροιζικό σου...
Π. — Κι' ἐγὼ τώρα, Φασουλῇ μου, θὰ τσακίσω τὸ δικό σου.

Τάδε Λευτέρης τρανολαλεῖ καὶ πυρπολεῖται καὶ πυρπολεῖ.

Ἐμπρός, Στρατέ μου,
σάλπιγξ σημαίνει,
δάφνη πολέμου
σὲ περιμένει.

Πρὸς τὰς Ἀθήνας
βάδισε τώρα,
καὶ σὲ κηφῆνας
δῶσε σπαλιδόρα.

Βούλωσε, σφάλα
στόματα λάλα,
δρόμους, πλατείας νὰ κατακλύσῃς,
καὶ συγκεντρώσεις νὰ διαλύσῃς.

Στοὺς ἐλλοχοῦντας
κι' ἀδολεσχοῦντας
καί' στῆς ρεμπέταις
φέρετε μοῦρλα
μὲ τὰ ταμποῦρα
καὶ τῆς τρουμπέταις.

Ἀς πολεμήσωμεν τοὺς ἐχθακχεύοντας
καὶ τὴν εἰρήνην ἀνησυχοῦντας,
ὡς ἐλλοχεύωμεν τοὺς ἐλλοχεύοντας,
ὡς ἐλλοχωῦμεν τοὺς ἐλλοχοῦντας.

Ὑποστηρίζωμεν
φίλους τρικλίζοντας,
ἐπικηρύξωμεν
τοὺς Τσουκαλίζοντας.

Ἐἴμι, δυνάστης,
γροιλῆς, πύκτης,
Τσουκαλοπάστης,
Τσουκαλοπύκτης.

Κάτω καυκάλας
καὶ καυκαλάνα,
ποῦ δὲν τὰ βράζουν ὅλα καλὰ.

Κάτω τσουκαλάς
καὶ τσουκαλάνα,
ποῦ μ' ἐνθυμίζουν τὸν Τσουκαλά.

Ὁ «Ρωμηὸς», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὐξὼν πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοιχτό.